

Okresní soud v Prachaticích
Pivovarská 3
383 18 Prachatice

Ve [REDACTED] dne 11. 9. 2022

Žádost o poskytnutí rozsudku Okresního soudu v Prachaticích

Dobrý den,

chtěla bych Vás touto oficiální cestou požádat dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o elektronické zaslání celého znění, resp. anonymizovaného znění rozhodnutí ve věci vedené u Vašeho soudu ze dne 3. 6. 2009, pod sp. zn. 4 T 106/2008, pokud jím disponujete s ohledem na datum jeho vydání. Právě uvedená věc se vztahuje k tématu mé rigorózní práce, kterým je trestněprávní odpovědnost za sportovní úrazy a jeho poskytnutí napomůže analýze soudních rozhodnutí, která je podstatou celé mé práce.

Děkuji.

S pozdravem

[REDACTED]

[REDACTED]

OKRESNÍ SOUD V PRACHATICÍCH

Pivovarská 3, 383 18 Prachatice,
tel.: 388 305 111, fax: 388 305 154, e-mail: podatelna@osoud.ptc.justice.cz, IDDS: iurabu8

NAŠE ZNAČKA: 9 Si 71/2022

VAŠE ZNAČKA:

DNE: 15. září 2022

Vážená paní

Vážená paní [REDAKCE],

k Vaší žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, Vám zasíláme rozsudek ze dne 3. 6. 2009, č. j. 4 T 106/2008-271, v anonymizované podobě.

S pozdravem

JUDr. Simona Vojíková
místopředsedkyně okresního soudu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Prachaticích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 3. června 2009 samosoudcem JUDr. Jiřím Mühlsteinem, *t a k t o*:

Obžalovaný

[redacted]
nar. [redacted], okres [redacted], bytem [redacted], okres [redacted], [redacted],

je v i n e n, že

dne [redacted] kolem [redacted] hodin na [redacted], k.ú. obce [redacted], okres [redacted], na sjezdovce [redacted] jako lyžař na sjezdových lyžích ve spodní části sjezdovky, poblíže stanoviště vleků, z důvodu rychlé riskantní jízdy nestačil včas reagovat na [redacted] [redacted], nar. [redacted], která po předchozím přibrzdování sjížděla šikmo volnou jízdou ke stanovišti vleků v doprovodu jejího otce [redacted], nar. [redacted], který se pohyboval za dcerou s odstupem několika metrů a jistil ji tak zezadu, přičemž po přejetí přední části jejích lyží zleva [redacted] srazil a při nárazu zejména do krajiny [redacted] [redacted] této způsobil [redacted] s nutností jejího operačního odstranění, tedy těžké zranění pro poškození důležitého orgánu s dobou léčení v trvání nejméně 8 týdnů a s trvalým závažným následkem v podobě snížené obranyschopnosti organismu vůči infekci,

tedy – jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví,

č í m ž s p á c h a l

- trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 trestního zákona, a

o d s u z u j e s e

podle § 224 odst. 1 trestního zákona k trestu **odnětí svobody** v trvání **6/šesti/ měsíců**.

Podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 trestního zákona se obžalovanému výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v délce **1/jednoho/ roku**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen** na náhradě škody uhradit poškozené [REDAKCE], částku **55.897 Kč /padesát pět tisíc osm set devadesát sedm korun českých/**.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškození [REDAKCE], nar. [REDAKCE], [REDAKCE], nar. [REDAKCE], [REDAKCE], nar. [REDAKCE], všichni bytem [REDAKCE], s nárokem na náhradu škody **odkazují** na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupce v Prachaticích podal obžalobu na obžalovaného [REDAKCE] s odůvodněním, že ten se měl dopustit shora popsáním jednáním trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 trestního zákona. Rozsudkem Okresního soudu v Prachaticích ze dne 03.12.2008 č.j. 4T 106/2008-225 byl obžalovaný podané obžaloby zproštěn. Proti tomuto si podal státní zástupce odvolání. Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31.03.2009 byla věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu šetření.

Soud po doplněném dokazování zjistil následující skutkový děj.

Obžalovaný k věci uvedl, že byl společně s kamarády na večerním lyžování. Ohledně střetu s [REDAKCE] uvedl, že jel po levé části sjezdovky, kdy dělali obloučky a poté, co zahájil dlouhý oblouk k vleku, tak uviděl pana [REDAKCE], ale dceru neviděl. V poslední chvíli, kdy ji zaregistroval, tak už se střetu nedalo zabránit, i přesto, že se snažil. On byl pod ní, ona nad ním. Přijel z její levé strany. [REDAKCE] spatřil na několik metrů, bylo to tak 2 - 3 m. Předtím si nevšiml, že by tam jezdila. Před srážkou si nevšiml, že by se [REDAKCE] snažila nějak zareagovat. Náčrtek, který vyhotovil, podle něj souhlasí. Také pana [REDAKCE] míjel z jeho levé strany, ten byl tak 4 - 5 m nad dcerou. Obžalovaný lyžovat umí dobře. Jak uváděl, z kraje sjezdovky zahájil dlouhý oblouk doprava k turniketům. Byl kolmo ve směru pana [REDAKCE] a [REDAKCE]. Oni jeli dolů ze svahu, on jel jaksí po vrstevnici a byl kousek nad nimi, jelikož při večerním lyžování bylo teplo a sníh byl mokrá, těžký, kdy ve spodní části se tvořily louže, tak se tomu snažil vyhnout. Též se držel na kraji z toho důvodu, že prostředkem jezdí většina lyžařů a na kraji je povrch upravený, není tam tolik hroud. Po srážce také upadl, vypnula se mu i lyže. Když se zvedl, šel se podívat, co [REDAKCE] je. Ta v tu chvíli byla hlavou ke svahu nahoru, po nárazu přišel kamarád [REDAKCE] a jeden pán. On, když spadl, tak byl ještě blíž k turniketům. Padl ve směru jeho jízdy. Po nárazu se jej pan [REDAKCE] ptal, zda něco pil, on řekl, že ne. Také tam přišel pán z areálu, který zavolal horskou službu. Pán, který dorazil řekl, že

musí být zavolána záchranná služba, že z toho se nic nepozná, že musí jet na pozorování. Odnesl ji tedy pěšky na záchrannou službu. Když obžalovaný odcházel, tak si s panem [REDAKCE] vyměnili telefonní čísla, také mu nabízel, že jestli chce, tak mu může nechat odebrat krev kvůli zkoušce na alkohol. Na to pan [REDAKCE] řekl, že nechce, že mu věří a tím to skončilo. Poté odjel domů. Večer ho ještě kontaktoval pan [REDAKCE], on se potom pomocí SMS zpráv dotazoval na stav [REDAKCE]. Psal panu [REDAKCE], on se mu asi týden nebo čtrnáct dní neozval, neodpověděl, tak z toho pochopil, že asi nemá zájem o to, aby se o věc staral. V současné době studuje na [REDAKCE], má instruktorský kurz na snowboard, samozřejmě i lyžařský, když lyžuje asi od čtyř let. Bydlí kousek od [REDAKCE]. Zná i desatero pro lyžaře.

Není schopen říci, jakou rychlostí jel, myslí si, že normálně. Ohledně [REDAKCE] uváděl, že měla na sobě černé kalhoty, světle-modrou bundu, helmu, s brýlemi si není jistý. Před střetem s [REDAKCE] byl pod ní v carvingovém oblouku na hraně a ve chvíli, kdy ji upozoroval, tak se ještě snažil vychýlit z dráhy, kterou měl zamyšlenou. Tak se snažil odrazit z té nohy, na které měl váhu na té hraně a v tu chvíli, kdy jí viděl, tak i přesto, že se snažil, se tomu nedalo zabránit. Myslí si, že se srazili nějakou rukou. Také se domnívá, že ji pravděpodobně zasáhl rukou, ve které měl hůlku, někam z její levé strany. Ke střetu došlo proto, že ji vůbec neviděl, až na poslední chvíli. Zakrýval ji otec, s ohledem na její oblečení také splynula s prostředím. Dle obžalovaného se vyhýbal v bezpečné vzdálenosti otci poškozené, když zatáčel, tak [REDAKCE] nebyla přes otce vidět. Najížděl z boku, také sledoval provoz na sjezdovce i okolo sebe.

Není schopen říci, jakým stylem jel pan [REDAKCE], jestli dělal obloučky nebo plůžil. Byli tam i ostatní lyžaři, které sledoval, proto neví, jakým stylem on jel, ale viděl ho, zaregistroval, že jel pomalu. Příčinou jeho pádu po srážce bylo to, že se [REDAKCE] snažil vyhnout a jak byl v oblouku na vnitřní lyži, tak z té se snažil odrazit, aby se vyhnul, a to jej rozhodilo z rovnováhy a prostě upadl. Lyže má v pořádku. Poškozená ležela po jeho pádu směrem nahoru. Říkala, že jí to bolí. Na sjezdovce byl se dvěma kamarády, celý večer jezdili společně a každou jízdu. Jezdili přibližně všichni stejnou rychlostí. Světelné podmínky byly dobré, mlha nebyla. Z jeho pohledu tmavé oblečení na večerní lyžování není vhodné. Sníh také není tak bílý. Pana [REDAKCE] spatřil, když sjel do spodní části, pod les. Z pohledu obžalovaného není tak bezpečné, aby se pustila [REDAKCE] dívka, která lyžuje tak, že je schopna jet rovně, zastavit, v přítomnosti otce, ještě při večerním lyžování. Také se domnívá, že je nebezpečné jet za ní, protože všichni instruktoři předjíždí dráhu před svými žáky a nejedou za nimi, aby je clonili. Je to vidět v každé lyžařské škole, že první jede instruktor a za ním jedou až ti, které vyučuje.

Při hlavním líčení dne 03.06.2009 se již obžalovaný k věci dále nevyjadřoval.

Otec poškozené [REDAKCE] uvedl, že se pohybovali s dcerou ve spodní části sjezdovky, zhruba nějakých 70 – 100 m před vlekem, zde už člověk něco takového neočekával. On obžalovaného zaregistroval už víceméně, dalo by se říct, před sebou, protože se to seběhlo tak rychle. Proto tvrdil, že to bylo ze shora z pravé strany, tak mu to přišlo. Zdálo se mu, že přijel z pravé strany a srazili se prostě před ním a dceru odhodil 1 nebo 2 m směrem zpátky. Pak už následoval rychlý převoz. Podmínky z jeho pohledu nebyly takové, aby člověk nebyl přehlédnutelný na nějakou vzdálenost, kdy v případě jízdy bezpečné nebo rozumné nemohl reagovat. Dcera jela před ním, on jel ve vzdálenosti asi 5 m za ní. Sníh byl už těžší, takže i to bylo složitější reagovat na dceru, která byla před ním. Obžalovaný přijel v takové rychlosti, že zřejmě se s tím z jeho pohledu nedalo nic dělat. Pak už šlo v podstatě jenom o to, aby se dcera

zachránila. On ji v průběhu lyžování vždy kryl, otáčel se v průběhu toho ježdění po sjezdovce na tom svahu jako takovém a dole už to nečekal, takže rychle přijíždějícího lyžaře před sebou neregistroval. Dcera lyžuje od 2,5 let, na [REDACTED] byli druhým rokem po sobě, umí jet tam, kam potřebuje, umí zastavit a dokáže jet tam, kam ona chce. Ne, že by to nějak nezvládala nebo se nekontrolovatelně motala po sjezdovce.

Po srážce byl obžalovaný o něco před dcerou, takže nemůže přesně potvrdit, v jaké byl pozici. On prostě zaregistroval, že se snažil před ní uhnout a myslí si, že ji zřejmě narazil loktem do části břišní a pozice dcery potom byla hlavou spíše k horské službě, která byla vlastně za ní. Vzhledem k těm turniketům, byla dcera spíše lyžemi. Obžalovaného zaregistroval, že přijel zprava. Je pravda, že ho viděl vlastně, až hlavně před sebou. Jeho pocit subjektivním vnímáním byl, že přijel z pravé strany, ale byl tak blízko, že ho vnímal, že přijel zprava a slyšel ho zprava. I když potom ví, že ta lyže byla seknutá tak, že to tak nevypadalo, ale zaregistroval ho přijet zprava. Dcera neměla šanci nějak dopředu reagovat na obžalovaného, ona o tom vůbec nevěděla. Zřejmě obžalovaný zaregistroval dceru, ale už s tím asi neměl šanci cokoli udělat, protože byla dost blízko před ním. Pokud chtěl objet svědka, tak jí prostě asi viděl stylem, že uhnout mohl, ale už to nemohl zvládnout v té rychlosti.

Dcera utrpěla zranění, jak je uváděno, přišla o [REDACTED], ošetřující lékař jí pořád nařizuje brát antibiotika, ty bere od doby hospitalizace. Je to kvůli tomu, že se má bránit s ohledem na sníženou imunitu. Toto je asi v téhle chvíli pro ni nejhorší následek. Také zranění pro ní bylo nepříjemné v tom, že musela omezit své aktivity, má jizvu, také to na ní psychicky dobře nepůsobilo. Musela chodit na rehabilitaci, aby se jí vrátilo držení těla. V podstatě v této chvíli fyzický problém zatím nemá žádný, ale je to pouze subjektivní pocit svědka. Dva měsíce byla v domácím ošetření, pak musela dbát větší opatrnosti, co se týká pohybu a kontaktu s větším kolektivem. Ze školy chodila domů.

Ohledně oblečení uvedl, že to souhlasí, helma byla stříbrná, brýle s fosforovým páskem, bunda světle-modrá a kalhoty černé. Na večerním lyžování byli již potřetí, ten den mlha nebyla, sníh byl těžší. Svědek má zkušenost s nočním lyžováním i z jiných míst, je to přibližně na stejné úrovni. Dle svědka je asi nějaká norma, které osvětlení musí odpovídat, nemůže to soudit. Sníh byl těžší, protože se oteplovalo. Na večerní lyžování jezdil paradoxně spíš proto, že ho vnímal jako bezpečnější, protože přes den byl sníh přeci jen těžší, než večer. Dcera mohla mít tak [REDACTED] v době nehody, před střetem se pohybovala volně, žádné oblouky tam nebyly, pohybovali se volně k vleku. Dcera jela skoro po vrstevnici. Při střetu se museli srazit čelně, jak říkal, on už vnímal obžalovaného před sebou. Zvukově a pocitově ho zaregistroval, že přijel shora. Dle svědka byla intenzita nárazu značná, domníval se v první chvíli, že dcera bude mít něco s páteří, což neměla, ale pak to dopadlo tak, jak je uváděno. Svědek jel tak 5 m za ní takovým stylem, aby byl co nejšířší, neměl hůlky u sebe. Pluh tam nebyl, protože už to nebylo v takovém prudkém místě sjezdovky, kdy by vyloženě stál na lyžích a plužil. V průběhu ježdění za ní jezdil i pluhem, ale dole již nikoliv. Jeli třetí den šestou jízdou a dcera domů ještě nechtěla.

Svědka je od roku [REDACTED], lyžařské desatero zná. Když vyučuje, tak jezdí před lyžaři na takovou vzdálenost, aby se zastavilo na bezpečném a přehledném místě, aby na ně neustále viděl a je určen žák, který jede jako poslední. Nikdy to není tak, že by o někom nevěděl. Před dcerou nejel vpředu z toho důvodu, že ví, jak to na sjezdovkách vypadá,

případlo mu bezpečnější, když jí bude jistit za ní. Také se nedomnívá, že by bylo nebezpečné s takovýmto dítětem jezdit na takové sjezdovce. Podle obtížnosti jde o modrou sjezdovku, která byla upravená natolik, že nebylo důvodu nelyžovat. Obžalovaný byl s nimi v kontaktu pomocí SMS zpráv, kontakt ukončili v okamžiku, kdy skončila hospitalizace a byli na cestě domů. Pak se v podstatě nic neměnilo. Když sjížděli, tak si myslí, že v jejich bezprostřední blízkosti je nikdo nemíjel, neví, zda je krátce předtím míjeli nějakí lyžaři. Pokud ano, nebyla to žádná skupina či někdo v těsné blízkosti. Tím, že to bylo skoro dole, tak tu pozornost kolem sebe neměl na takové úrovni jako v okamžiku ježdění po vlastním svahu, proto není schopen jednoznačně odpovědět. Ohledně rychlosti také není schopen říci, jak jeli, možná to bylo do 20 km/hod.. Někteří lyžaři se říjí šusem, jezdí na sjezdovkách kolem 80 km/hod., ale tak rychle obžalovaný nejel. Jeho rychlost musela být tak dvojnásobná oproti tomu, jak jeli oni. Nemůže to potvrdit tak jednoznačně, rozhodně to nebyl extrém, ale byl to minimálně dvojnásobek jejich pohybu.

██████████ uvedl, že v zimě na ██████████ působí jako člen horské služby. U srážky přímo nebyl, dostal se k tomu tak, že mu holčinu přivedli na stanici, takže na svahu nebyl. V 08:20 hodin večer mu to nahlásili, že je tam úraz, když vyšli ven s věcmi, že pojedou pro ██████████, tak pan ██████████ přišel s holčinou v náručí s tím, že se srazili, že holka je v pořádku, ale pak si začala stěžovat na to, že jí bolí ██████████, tak zavolali doktora. Přímou k úrazu říct nemůže nic, on neví, kde se to přímo stalo, akorát ví, že to bylo ve spodní části sjezdovky. Normálně jezdí pro poraněné, ale když to bylo dítě a bylo to 50 – 60 m od stanice, tak ji vzali a přinesli. Bylo to rychlejší, než kdyby pro ní jeli. Místo srážky neví, opravdu tam nebyl. Nemůže se vyjádřit k tomu, jak se to stalo, co se tam stalo, nebyl tam a nic neviděl. Když přijela policie, tak akorát na jejich otázku, kde to bylo, přibližně ukázal místo, kde viděl lidi, když mu o úraze volali. Osvětlení na sjezdovce je tradiční z boku, na večerní lyžování s tím, že tam jsou stíny, když lyžaři jezdí, ale že by byla horší viditelnost, to ne. Je to klasicky osvětlené. Den úrazu nebyla viditelnost ničím omezena. Nemůže říci, zda ten den zasněžovali, ale to asi ne, protože byly plus tři stupně. Při zasněžování je totiž takový prach na sjezdovce.

K věci byl dále vyslechnut ██████████, který uvedl, že jezdil společně s obžalovaným a s kamarádem ██████████. V průběhu jízdy možná pana ██████████ s poškozenou potkal, bylo tam hodně lidí, nepozná, kdo je kdo. Srážku nezaregistroval vůbec, on už asi jel na sedačce nebo stál ještě ve frontě, to přesně neví, ale zaslechl křik dítěte, tak se otočil, a to bylo celé. On z nich jel první, jezdili po levém okraji sjezdovky. Dle svědka jezdili opatrně, obžalovaného považuje za dobrého lyžaře. Lyžování bylo večerní a poměry v osvětlení by mohly být lepší, ale dá se tam jezdit. On pouze viděl jak se tam sešli, pomáhali si, víc k tomu nemůže říci. Lyžovat začali mezi 18:00 – 19:00 hodinou. Na sjezdovku jeli přímo z domu. Jezdí tam 5 – 6 let, zná to dobře. Pravidel FIS si možná všiml, ale nečetl je. Styl jízdy nebo rychlost nebyla výrazně rychlejší, nebezpečnější oproti ostatním lyžařům. Děti tam třeba jezdily pomaleji, ale když vezme dospělé, tak ti tam jezdili zhruba všichni stejně. Nemyslí si, že by takováto jízda ve večerních hodinách, pro takto malé dítě byla bezpečná. Myslí si, že by mohla mít alespoň nějaký rozlišovák, blikačku nebo něco takového. Má za to, že byla i dost nevhodně oblečená.

██████████ uvedl, že v dolní části sjezdovky slyšel ránu a křik, sundal lyže a šel akorát k tomu místu a pomáhal jak obžalovanému, tak pánovi z horské služby, odnést malou na horskou službu. Vlastní střet neviděl. On byl tak 20 – 30 m pod nimi. Svědek jel před obžalovaným. Když přicházel k místu, ██████████ ležela, otec seděl vedle. Obžalovaný stál u nich

a snažil se také pomoci. Když k nim přišel, [REDACTED] ležela na zádech. Nepamatuje si, zda byla nějaká komunikace mezi obžalovaným a poškozeným ohledně toho, jak k tomu došlo. Ví, že se obžalovaný omlouval a nabízel i krevní testy, snažil se vysvětlit, že není pod vlivem alkoholu. Obžalovaného hodnotil jako dobrého lyžaře, na sjezdovce jezdil normálně, nebylo to nic nebezpečného či agresivního. Vůbec neví, jak se pohyboval obžalovaný za ním, protože říkal, že byl pod nimi 20 – 30 m. Myslí si, že jezdil po levé straně, osvětlení je dobré. Před srážkou si [REDACTED] či pana [REDACTED] nevšiml.

K dotazu státního zástupce ohledně rychlosti uvedl, že pod normální rychlostí si může představit rychlost každého normálního lyžaře, ale nedokáže stanovit svou rychlost. V moment, kdy došlo ke střetu, nemůže posoudit rychlost obžalovaného. Na kvalitu sněhu si nepamatuje, lyže maže, ale ne před každým lyžováním. Neví, zda to byl tento případ. Pokud jde také o předchozí jízdy, ty dle svědka byly normální, když sjížděl poslední jízdu před obžalovaným, tak tam neviděl žádné další děti či skupinu, kteří by jej vedli k tomu, aby jel mimořádně opatrně. Poslední jízdu jeli za sebou, první jel [REDACTED], potom on a nakonec obžalovaný. Nedošlo k tomu, že by např. obžalovaný jej během jízdy předjel.

Ve věci byla dále vyslechnuta v přípravném řízení i [REDACTED], která uvedla, že si pamatuje, že jela ten den po sjezdovce dolů, pak spadla a nic jiného si již nepamatuje. Někde dole na sjezdovce jela s otcem na lyžích a lyžař ji spíše srazil. Ona potom spadla. Srazil ji nějaký lyžař. Jel nějak kolem a nějak ji vrazil loktem do břicha, někam kolem pupíku. Jela s otcem nejprve tak, že jela pomalu a zapichovala se hůlkami a potom už jenom jela jako rychleji po svahu, přímo dolů. To už hůlkami nebrzdila, otec jel za ní. Jak daleko si nepamatuje, obloučky nedělali. Před střetem lyžaře, který do ní vrazil, neviděla, na dotaz, z jaké strany do ní vrazil, uvádí, že si myslí, že z levé, jak ji objížděl. Tak, jak brzdil hůlkami, tak ji vrazil loktem do břicha. Ten den večer si ho všimla, pokud jde o to, jak jezdil, uváděla, že když sjížděl horní část sjezdovky, tak jel rychle, ale jak přijížděl dolů ke konci sjezdovky, tak zpomaloval. Ke srážce došlo spíše dole. Když jí ten lyžař srazil a všiml si toho, co se stalo, tak se přijel podívat. Lyžovat ji učil pouze otec. Ten den to byla již šestá jízda. Na dotaz, jak brzdila hůlkami, uvedla, že hůlky dala vždy před sebe a když je předjela, tak je dala zase před sebe. Dále k dotazu, jak dlouho předtím, než došlo ke srážce, přestala brzdit hůlkami, uvedla, že spíše menší kus.

Ve věci byl dále vyslechnut znalec [REDACTED], který vypracovával znalecký posudek ohledně zranění [REDACTED]. Ve své výpovědi uvedl, že ke zpracování znaleckého posudku měl dostupný spisový materiál, tj. výpověď jak obžalovaného, úřední záznamy, chorobopis poškozené, a to jak z [REDACTED] i zdravotnickou dokumentaci od praktické lékařky. Pokud jde o zranění, a to zejména [REDACTED], takové zranění je považováno za těžké, především pro poškození důležitého orgánu, neboť bez včasné chirurgické specializace a pomoci, hrozila smrt následkem [REDACTED]. Kromě toho takové zranění zanechá trvalý závažný následek v podobě poruchy imunity, což sebou nese nutnost velmi opatrného života, aby nedošlo k nějaké nákaze, jiné schéma očkování, každou infekční nemoc velmi pečlivě léčit a pokrýt antibiotiky i běžné virózy. Ohledně mechanismu vzniku zranění, toto zranění bylo způsobeno tupým předmětem, který silou nepatrné intenzity působil na [REDACTED]. Za daných okolností nelze jednoznačně rozhodnout, neboť ze spisu vyplývají dva způsoby

vzniku tohoto zranění, které se zásadně liší, a to, že lyžař přijížděl podle jedné verze zprava, podle druhé zleva. Nelze jednoznačně rozhodnout, avšak podstatně pravděpodobnější je náraz na [REDACTED], avšak ani to vyloučit nelze. Prakticky vyloučeno či krajně nepravděpodobné je, že by přijížděl zprava shora a narážel na pravou [REDACTED], protože v takovém případě k poškození [REDACTED] nedochází. Pokud jde o [REDACTED], ta za daných okolností mohla vzniknout buď tím, že když obžalovaný přijížděl zleva, narážel sám nějakou částí vlastního těla na [REDACTED] nebo naopak, kdyby přijížděl zprava, tak by mohlo dojít k [REDACTED] a i od sněhu vznikají [REDACTED]. Pokud by vše shrnul, tak za nejpravděpodobnější považuje to, že lyžař přijížděl zleva, narážel zleva do poškozené a tím způsobil roztržení [REDACTED] i [REDACTED].

Co se týká výsledků, které byly provedeny u hlavního líčení dne 03.12.2008, přinesly zcela nepřímě to, že kdyby přijížděl obžalovaný zprava, tak by se k dívce z té samé strany vracet nemohl, ale to nemá nic společného se znaleckým posudkem, to je jenom logická úvaha. Úder pěstí zcela vysvětluje zranění, neboť k [REDACTED] může vést i síla malé intenzity. Základní doba léčby bývá 4 – 5 týdnů, někdy to bývá kratší doba, někdy poněkud delší, avšak hodnocení tohoto úrazu jako delší dobou trvajících poruch zdraví nemůžou, protože ta vážná porucha zdraví netrvá takovou dobu, proto použil pro hodnocení poškození důležitého orgánu, jelikož zaprvé hrozila smrt bez včasné specializované chirurgické pomoci a zadruhé zranění zanechalo závažný trvalý následek.

V případě, že by [REDACTED] nebyla včas ošetřena, operována, tak s každým odkladem času hrozilo větší nebezpečí smrti při [REDACTED], avšak musí podotknout, že za současné situace v této republice je první pomoc záchranné služby a organizace zdravotnictví na takové úrovni, že takové následky nejsou vidány. Nebezpečí spíše hrozilo v tom případě, že by se nedělo nic, avšak bolesti [REDACTED] by vedly k tomu, že by dříve či později došlo k ošetření. Po odstranění [REDACTED] zůstane jizva na celý život, druhým následkem je porušená imunita opět na celý život. Tudíž je každé onemocnění nutno léčit antibiotiky a každé infekční onemocnění musí být zcela vyléženo. Dále musí být očkována proti jiným chorobám, než je běžně obvyklé.

Dále byla znalci předestřena část výpovědi otce poškozené z hlavního líčení, k tomuto se znalec vyjádřil tak, že je velmi problematické používat vůbec terminologii intenzita nárazu. Zde poukazyval, že poškozená měla hmotnost [REDACTED] kg při výšce [REDACTED] cm. Když vidí obžalovaného, netroufá si odhadnout, ale určitě má dvojnásobek s tím, že bude mít mezi 60 – 70 kg, možná více a i u těchto nárazů rozhoduje vzájemná rychlost, respektive vektor rychlosti a hmotnost. Jedná se o biomechanické působení dvou těles. Dále znalec uvedl, že jak již uváděl, [REDACTED] vyžaduje malou až střední intenzitu násilí a opět [REDACTED] nic neříká o tom, že by intenzita násilí musela být velká a že rychlost musela být také velká. Mimo [REDACTED] již další zranění nebylo. [REDACTED] je běžný při takovýchto střetech. Nic ze zranění nesvědčí proto, že by předmět, který způsobil násilí, se musel pohybovat nutně velkou rychlostí. Za velkou rychlost by považoval rychlost 40 – 50 km, což je u lyžaře poměrně velká rychlost, na druhé straně ale musí předpokládat, že oba byli poměrně teple oblečení na zimu a v těch případech povrchní zranění přítomna nebývají. Pokud se týče možné intenzity násilí, pak by ještě mohli uvažovat o tom, že při takovýchto střetech dochází ke [REDACTED], ale u dospělých a dětí v podstatě ke [REDACTED] nedochází. Snažil se rozebrat obě možnosti a rezime z toho je subjektivní dojem z intenzity nárazu včetně odhození v tomto případě neznamená vyšší rychlost na sjezdovce, než je obvyklé.

To, co uvedl znalec ve své výpovědi u hlavního líčení prakticky koresponduje i s jeho závěry, které jsou obsaženy ve znaleckém posudku, kde znalec dospěl prakticky ke shodným závěrům, o kterých hovořil u hlavního líčení. Zranění poškozené, následky jsou shodné, také i mechanismus vzniku zranění, který vedl k [REDAKCE] dle znalce vysvětluje nejlépe úder rukou svírající lyžařskou hůlku, přičemž úder nemusel být veden velkou silou, kdy k [REDAKCE] může vést i síla relativně malá.

Dále jak obžalovaný, tak [REDAKCE] vypracovali náčrtky, jak došlo podle nich ke srážce, přičemž podle náčrtku obžalovaného, tento se střetl s poškozenou z její levé strany, naopak [REDAKCE] znázornil příjezd obžalovaného z pravé strany poškozené. Z fotodokumentace bylo následně zjištěno, že poškozená měla na sobě černé přesákové boty, černé oteplováky, světle-modrou bundu, přilbu, a co se týká lyží, zde jsou na fotografiích znázorněny zářezy do lyží, které jsou na levé straně lyže. Toto poškození lyží mělo být způsobeno obžalovaným.

Byl vypracován náčrtek z místa události, kde bylo označeno místo, kde mělo dojít ke střetu. Toto místo je označeno v levé polovině sjezdovky, 50 m od místa, kde se nachází trampolína. Při pohledu ze zdola se toto místo nachází vpravo, pokud jde o pohled na sjezdovku. Ve věci byla dále pořízena fotodokumentace, kde je nafoceno místo, nikoli však střetu, pouze pohledové na sjezdovku, popřípadě směr k turniketům. Toto bylo pořizováno [REDAKCE], dále byla pořízena fotodokumentace na sjezdovku ve večerních hodinách. Tyto fotografie byly také pořizovány dne [REDAKCE] po 21:00 hodině. Na fotografiích bylo dále zadokumentováno, kde se nachází 10 pravidel FIS pro sjezdové lyžování v areálu [REDAKCE]. Tyto pravidla byla dodána do lyžařského areálu [REDAKCE]. Tyto pravidla upravují, jak by se měl chovat lyžař na sjezdovce. Zde je upraveno, jakou rychlostí by se mělo jezdit, jak se předjíždí, vyjíždí a rozjíždí, jak se zastavuje na sjezdovce, kudy se má sestupovat pěšky, dále jak se chovat poté, co dojde k úrazu v souvislosti s povinností k prokázání své totožnosti.

Ze záznamu horské služby bylo zjištěno, že měla [REDAKCE] utrpět [REDAKCE]. [REDAKCE] ve zprávě uvedla, že došlo ke [REDAKCE], také to, že byla provedena operace. Toto zranění bylo potvrzeno [REDAKCE], z oddělení dětské [REDAKCE]. [REDAKCE], co by ošetřující lékařka [REDAKCE], potvrdila zranění [REDAKCE], dále i vyčíslila bodové ohodnocení úrazu.

Ze zprávy [REDAKCE] bylo zjištěno, že pokud jde o obžalovaného, k jeho chování není žádných negativních poznatků. Z opisu rejstříku trestů bylo také zjištěno, že nebyl soudem trestán.

Na základě všech těchto provedených důkazů má soud za prokázané, že došlo ke střetu. Toto nikdo nezpochybnuje. Pokud jde o směr jízdy obžalovaného, zde se soud ztotožňuje s popisem události, jak jej líčí obžalovaný, tj., že v podstatě objížděl otce poškozené po jeho levé straně, tj., zprava od pohledu obžalovaného, došlo ke kontaktu s poškozenou po její levé straně. Také i mechanismus zranění se jeví jako odpovídající, tj., úder rukou, ve které měl obžalovaný sevřenou hůlku. Tomuto závěru, že došlo ke střetu z levé strany poškozené, se kloní i znalec, když takovýto závěr je pro něho jako odpovídající, také i mechanismus zranění. Zároveň znalec hovořil i o rychlosti byť toto nepřísluší do jeho kompetence, jak se také i sám

vyjádřil. To, že došlo k nárazu zleva, potvrzuje i samotná [REDAKCE], která se také ve své výpovědi vyjádřila, že došlo k tomuto nárazu uvedeným způsobem. Tyto výpovědi jsou v rozporu s tím, co uváděl otec poškozené, pan [REDAKCE], který jako jediný líčil příjezd obžalovaného a srážku z pravé strany poškozené. K tomuto závěru dle soudu nic neodpovídá. Proto bylo vycházeno z toho, že došlo ke střetu z levé strany poškozené.

Obžaloba dále uváděla, že obžalovaný se dopustil jednání v důvodu rychlé riskantní jízdy. Dle soudu však ani tato skutečnost provedenými důkazy nebyla potvrzena. Obžalovaný uvádí, že jel dle něho přiměřeně, taktéž další osoby, které se k tomu vyjadřovali, tj. svědci [REDAKCE] a [REDAKCE] potvrdili, že obžalovaný jezdil tak, jako oni a ti, že jezdili jako ostatní účastníci večerního lyžování. Také hodnotí obžalovaného jako dobrého lyžaře. Zároveň v případě samotného otce poškozené nebylo potvrzeno, že by obžalovaný měl jet abnormálně rychle. Je pravda, že hovořil o tom, že oni jeli tak do 20 km/hod., obžalovaný mohl jet dle jeho názoru rychlostí jednou tak vysokou. Zde však ve všech těchto výpovědích jde pouze o určité úvahy či domněnky, přesná rychlost jízdy nebyla stanovena. Také dle soudu v případě lyžování nebyly upraveny žádná pravidla pro rychlost jízdy, je nutno také vycházet z toho, že každý lyžař je jinak zdatný, tudíž taktéž jezdí jinou rychlostí. V případě obžalovaného z toho, co zaznělo v průběhu řízení u soudu, je možno dovozovat, že jde o lyžaře dobrého, když je také instruktorem lyžování. Z provedených důkazů nevyplývá žádný závěr, že by se obžalovaný na sjezdovce pohyboval neukázněně, riskantně či jakkoliv vybočoval svým způsobem jízdy z toho, jak se zde pohybovali ostatní lyžaři.

Je možno poukázat i na to, že otec poškozené je také dobrým lyžařem, když on je také instruktorem lyžování, avšak jak zaznělo u soudu z vyjádření jak obžalovaného, tak otce poškozené, pokud jde o výuku lyžování, jezdí žáci opačně, než byl pohyb poškozené v tomto případě, když při výuce jezdí první instruktor, žáci jej následují. Zde však jela poškozená před otcem, který ji učil. Částečně lze souhlasit s tím, že [REDAKCE], pokud jde o její oblečení, toto nebylo úplně ideální pro noční lyžování i s ohledem na fotodokumentaci, která byla pořízena ve večerních hodinách na místě, avšak i zde toto nelze nijak hodnotit, jelikož také neexistuje žádný předpis, jak by se měl lyžař oblékat, pokud jde o noční lyžování. Je pravda, že jde o lyžování, které je dle soudu určitě náročnější s ohledem na podmínky, ve kterých je toto provozováno. Soud však tímto nechce nijak dávat otcovi k tíži, že vzal [REDAKCE] lyžovat. Toto je toliko věc rodičů.

Krajský soud v Českých Budějovicích ve svém usnesení věc vrátil Okresnímu soudu v Prachaticích, kdy poukazuje a rozvádí jednání, které je spácháno z nedbalosti ať již vědomé či nevědomé. Dále za podstatné poukazuje na to, že nejdůležitější zjištění spočívá v tom, zda-li je v posuzované věci příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a následkem, tedy těžkou újmou na zdraví poškozené [REDAKCE]. V posuzované trestní věci krajský soud uvádí, že je nepochybné, že mezi jednáním obžalovaného jako lyžaře a těžkou újmou na zdraví poškozené [REDAKCE] je příčinná souvislost. Jestliže tyto závěry okresní soud neshledal, takovéto rozhodnutí není a nemůže být v souladu s názorem soudu odvolacího. Dále uváděl, že pokud neexistuje žádný předpis, který by upravoval jízdu po sjezdovkách, když dle soudu nelze jednoznačně aplikovat co obžaloba uvádí, že obžalovaný porušil pravidla FIS, neboť jde pouze o doporučení a nikoliv závazný právní předpis. Odvolací soud má za to, že pravidla chování pro lyžaře vydaná FIS obsahují normy, jejichž dodržování má být zajištěna bezpečnost uživatelů sjezdovky a slouží tak předcházení vzniku škod, s nimiž

zákon spojil odpovědnost byť nejsou obecně závazným právním předpisem. Pro lyžaře závazná jsou bez ohledu na to, zda jsou pramenem práva či nikoliv. Zde se odvolací soud ztotožňuje s názorem státního zástupce ohledně toho, že je nutno aplikovat ustanovení § 415 občanského zákoníku, kdy za této situace je nutno vycházet z obecných zásad občanského zákoníku, tudíž i z obecných zásad našeho občanského práva. Dále bylo poukazováno na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 8Tdo 1140/2008 ze dne 10.09.2008, že použití právní kvalifikace trestného činu ublížení na zdraví v základní skutkové podstatě podle § 224 odst. 1 trestního zákona je možné i v případě, kdy pachatel z nedbalosti způsobí jinému těžkou újmu na zdraví při činnosti, která není upravena zákonným či jiným právním předpisem, přičemž nedbalostní zavinění lze v tomto případě dovozovat z nedodržení ustanovení § 415 občanského zákoníku, podle kterého každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí, jelikož jde o závaznou právní povinnost každého dodržovat nejen povinnosti uložené právními předpisy a povinnosti převzaté smluvně, ale i bez konkrétně stanoveného pravidla chování počínat si natolik obezřetně, aby jednáním či opomenutím nevznikla škoda jiným ani mu samotnému. Aplikace ustanovení § 415 občanského zákoníku přichází v úvahu jen tehdy, není-li konkrétní právní úprava vztahující se k jednání, jehož protiprávnost se posuzuje. Jestliže v jednání obžalovaného je spatřováno naplnění skutkové podstaty § 224 trestního zákona, v takovém případě je na místě aplikovat obecná ustanovení o povinnostech občana v rámci tzv. generální prevence opět k ustanovení § 415 občanského zákoníku. Odvolací soud uzavírá, že porušením právní povinnosti z hlediska obecné odpovědnosti za vzniklou škodu je tedy i nedodržení občanskoprávní prevence podle § 415 občanského zákoníku a že bez takové odpovědnosti by se v posuzovaném případě obžalovaný mohl vyvinut pouze za toho stavu, kdy by si počínal podle podmínek konkrétní situace natolik bedlivě, pozorně a ohleduplně, aby přitom nezpůsobil škodu na zdraví. Takovéto jednání však u obžalovaného krajský soud neshledává. Odvolací soud dále za důležité považuje v posuzované věci poznamenat i to, že obžalovaný je lyžařem zkušeným, je instruktorem, stejně tak i otec poškozené. Částečně odvolací soud souhlasí s tím, že [REDAKCE], pokud jde o její oblečení, nebylo toto úplně ideální pro noční lyžování. Dle odvolacího soudu však ani spoluzavinění na straně poškozeného nemůže vyvinut z jednání obžalovaného.

Soud na základě shora uváděných skutečností, přičemž bylo vycházeno prakticky ze stejné situace jako při předchozím rozhodování, uznal obžalovaného vinným trestným činem ublížení na zdraví ve smyslu § 224 odst. 1 trestního zákona. V případě obžalovaného jde o jednání nedbalostní, ke kterému došlo způsobem, jenž je také uváděn a popsán jak ve výroku rozsudku, tak v jeho odůvodnění. Soud při hodnocení situace vycházel ze skutečností, o kterých bylo hovořeno v usnesení krajského soudu. Zde při rozhodování je okresní soud vázán ve smyslu § 264 odst. 1 trestního řádu právním názorem krajského soudu, který, jak již také bylo uváděno, spatřuje příčinou souvislost mezi chováním obžalovaného a následkem u poškozené [REDAKCE], kdy měl obžalovaný překřížit dráhu lyžaře, tj. poškozené a přejet svými lyžemi její lyže. Tuto přitom srazil, v důsledku čehož utrpěla zranění ve smyslu § 89 odst. 7 písm. e), ch) trestního zákona. Při rozhodování bylo přihlédnuto i k již citovanému ustanovení § 415 občanského zákoníku i k rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10.09.2008. Na základě těchto skutečností byl obžalovaný uznán vinným trestným činem dle § 224 odst. 1 trestního zákona.

Při výměře trestu vzal soud v úvahu, že obžalovaný doposud nebyl soudem trestán. V případě obžalovaného jde o jednání toliko nedbalostní, nikoliv úmyslné. K jeho chování také

není žádných negativních poznatků. Soud při ukládání trestu také přihlédl k tomu, že na tomto jednání obžalovaného lze spatřovat určitý díl viny i v případě chování samotného otce poškozené. Zde soud přihlédl k tomu, jak je také uváděno v usnesení krajského soudu, že obžalovaný je zkušeným lyžařem, stejně lze hodnotit i osobu otce poškozené, který je také lyžařským instruktorem. Přesto i on, pokud je hodnoceno, nedodržel pravidla pro výuku dcery tak, jak je běžné. Bylo potvrzeno, že také je srozuměn s tím, že při výuce jede první instruktor, poté lyžař, což nebyl tento případ. Zároveň i oblečení se nejevilo jako vhodné být zde lze přisvědčit k tomu, že toto není důvodem proč by neměla být poškozená na sjezdovce. Při hodnocení situace dále soud jednoznačně nedovozuje, že by si obžalovaný počínal až tak odlišně jako ostatní účastníci lyžování, když z vyjádření všech svědků nezaznělo, že by jeho jízda byla rychlejší či agresivnější, než ostatních lyžařů. Soud se neztotožňuje ani s tím názorem, že by obžalovaný, pokud jel oblouk po hraně, si počínal odlišně, než je běžná praxe, když jízda na carvingových lyžích se od počátku vyučuje tak, že lyžař jezdí oblouky po hraně, nikoliv po ploše, jako bývalo dříve. Tudíž šlo o běžný způsob jízdy. S ohledem na všechny tyto skutečnosti soud ukládá pouze mírný výchovný trest v rámci první poloviny trestní sazby v trvání 6 měsíců. Tento trest, jak již bylo uváděno, je ukládán jako trest výchovný, kdy za použití § 58, 59 trestního zákona je výkon tohoto trestu podmíněně odkládán na zkušební dobu v délce 1 roku. Soud při ukládání tohoto trestu přihlédl ke všem shora uváděným skutečnostem.

Soud zároveň rozhodl ve smyslu § 228 odst. 1 trestního řádu i o povinnosti k náhradě škody ze strany obžalovaného. Zde má soud za to, že je na místě, pokud je obžalovaný uznáván vinným žalovaným trestným činem, aby uhradil škodu, která byla vyčíslena v souvislosti s léčbou poškozené, kterou si také vyčísčila poškozená pojišťovna, a to [REDAKCE] v částce 55.897 Kč. Zde o této částce soud nemá žádných pochybností, proto také rozhodl o povinnosti obžalovaného tuto částku pojišťovně uhradit.

V případě náhrady škody poškozeným dle soudu jsou pochybnosti o tom, zda poškozeným přiznat celou částku či nikoliv. Není pochyb o tom, že co by poškození mají nárok na náhradu škody, tento nárok není nikterak zpochybňován, avšak soud za dané situace má za to, že není schopen určit, jaká část náleží poškozeným, a to zejména na již uváděné skutečnosti spočívající v tom, že soud spatřuje určitou část spoluzavinění na straně otce poškozené při výuce dcery tak, jak také již bylo uváděno. O tomto se zmiňuje i usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích. Za této situace tudíž dle soudu přichází v úvahu další dokazování na určení výše náhrady škody, jde o složitější otázku, popřípadě i další dokazování, které dle soudu je již nad rámec tohoto trestního řízení. V případě řešení této otázky by došlo k dalším průtahům celého řízení. Soud proto v tomto případě odkázal poškozené na řízení ve věcech občanskoprávních ve smyslu § 229 odst. 1 trestního řádu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat k podepsanému soudu ve trojím vyhotovení odvolání, a to do osmi dnů od doručení jeho opisu (§ 248 odst. 1 trestního řádu). O odvolání by rozhodoval Krajský soud v Českých Budějovicích (§ 252 trestního řádu).

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení v předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§ 246 odst. 1 trestního řádu).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 trestního řádu).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1, 2, 3 trestního řádu).

V Prachaticích dne 3. června 2009

**JUDr. Jiří Mühlstein
samosoudce**